

РЕШЕНИЕ

№ 3166

гр. София, 22.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **796** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на П. М. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], бл. „Д”, ет. 1, офис 107, чрез адв. Я. А., срещу Заповед № РД-06-658 / 17. 12. 2019 г. на председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/ за определяне на обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДС.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена при нарушение на материалния закон, тъй като размера на обезщетението не е определен правилно към момента на признаване на уволнението за незаконно, както и неправилно е определен периода. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед. Претендира разносните по делото.

Ответникът - председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробен съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

и правна страна следното:

Със Заповед № ДС-768 / 28. 08. 2018 г. (стр. 95) на председателя на КПКОНПИ, е възстановен П. М. К. на длъжността „главен инспектор“ с ранг III младши, в Териториален отдел Б., в Териториална дирекция С. при КПКОНПИ, с място на изпълнение в Териториален отдел С., в изпълнение на решение на ВАС за отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение.

Със Заповед № ДС-769 / 28. 08. 2018 г. (стр. 96) на председателя на КПКОНПИ, е прекратено служебното правоотношение на П. М. К..

С Решение № 1148 от 25. 02. 2019 г. по адм. д. № 10028 / 2018 г. по описа на АССГ, е отменена Заповед № ДС-769 / 28. 08. 2018 г. на председателя на КПКОНПИ. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 15452 / 14. 11. 2019 г. по адм. д. № 4939 / 2019 г. по описа на ВАС и е влязло в сила на същата дата.

Със заявление вх. № ЦУ01/31471 от 09. 12. 2019 г. П. К. е поискал от председателя на КПКОНПИ, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС, да му бъде изплатено обезщетение в размер на 6 заплати за периода от 28. 08. 2018 г. до 28. 02. 2019 г.

Със Заповед № РД-06-658 / 17. 12. 2019 г. на председателя на КПКОНПИ е наредено на П. К. да се изплати обезщетение за периода от 28. 08. 2018 г. до 23. 04. 2019 г., но не повече от 6 месеца, като основната заплата на служителя е 1715 лв., определена със заповед № 768 / 28. 08. 2018 г. на председателя на КПКОНПИ.

С жалба вх. № 178 / 06. 01. 2020 г. по описа на АССГ, е оспорена горесцитираната заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото няма доказателства за датата на връчване на оспорения акт, като освен това в него не е посочена възможността за оспорването му, поради което и срока за това е удължен, на основание чл.140, ал. 1 от АПК. При това положение, се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентния административен орган, като същата е подписана от заместник председателя на КПКОНПИ (стр. 121), който поради прекратяване правомощията на председателя с решение на Народното събрание (стр. 98) е изпълнявал неговите функции.

При издаването обаче на оспорения акт е допуснато нарушение на материалния закон. Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай, е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила решение на АССГ, поради което на същия се дължи обезщетение, за времето през което не заема държавна служба.

Също така е безспорно, че дори и за период по-дълъг от шест месеца, жалбоподателят е останал без работа, поради което му се дължи обезщетение.

Спорът по делото касае установяване размера на основното възнаграждение на жалбоподателя и периода на получаване на обезщетение, което съответно се отразява на законосъобразността на издадената заповед. Въпреки, че като цяло издадения акт е благоприятен за жалбоподателя, съдът следва да го отмени изцяло предвид неправилно определения период и размера на дължимото обезщетение.

Видно е, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на К. е издадена на 28. 08. 2018 г., поради което от тази дата до 28. 02. 2019 г. му се дължи обезщетение, а не както неправилно се сочи до 23. 04. 2019 г., въпреки че всеки пак се сочи – но не повече от 6 месеца.

Съдът намира също така, че неправилно е посочен размера на основната месечна заплата от 1715 лв., определена със Заповед № 768 / 28. 08. 2018 г. на председателя на КПКОНПИ.

Законът е категоричен и ясно сочи, че размера на основната заплата се определя към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай жалбоподателят не е поискал възстановяване на заеманата служба, поради което размера на обезщетението следва да се определи към момента на признаване на уволнението за незаконно – 14. 11. 2019 г., когато е постановено решението на ВАС, с което се оставя в сила решението за АССГ за отмяна заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на К..

Видно е, че от страна на ответника е представено (стр. 60) извлечение от поименното разписание на длъжностите в КПКОНПИ – Териториален отдел С., в сила от 01. 11. 2019 г., като най-ниския индивидуален размер на основната заплата за главен инспектор е 1 776 лв., т.е повече от определената на К. към 28. 08. 2018 г. от 1715 лв.

Съгласно изискана от съда справка (стр. 99) ответника е определил размера от 1715 лв., тъй като жалбоподателят не е престираал труд и съгласно чл. 26, ал. 1 и чл. 28, ал. 10 от Вътрешните правила за заплатите в КПКОНПИ, няма основание за изплащане на допълнително възнаграждение.

Посочените Вътрешни правила са представени от ответника, но цитираните разпоредби, не са основание за определяне именно на този размер на основната заплата.

По делото е изслушано и прието заключение на вещо лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло. Действително, заключението на вещото лице е оспорено от процесуалния представител на ответника, с довод за некомпетентност, но в същото време не е поискана повторна или тройна експертиза.

Предвид на това, съдът намира, че заключението на вещото лице е обективно изготвено и в съответствие с представените по делото доказателства и издаденото на вещото лице съдебно удостоверение за преглед на длъжностните разписания.

Видно от заключението на вещото лице към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 28. 08. 2018 г. К. е заемал длъжността „главен инспектор“ с ранг III младши, в Териториален отдел Б., в Териториална дирекция С. при КПКОНПИ, с място на изпълнение в Териториален отдел С..

Според вещото лице, като се включи и трудовия стаж, който следва да му се зачете, за периода, през който е бил незаконно уволнен, общия трудов стаж на лицето е 7

години, 2 месеца и 13 дни. Професионалният опит на К. попада в Степен III на нивото на основната месечна заплата, като съобразно периода, в който е бил незаконно уволнен, може да се определи ранг II младши. В същото време определените индивидуални основни месечни заплати за главен инспектор, ранг II младши, Степен III са 2320 лв. и 2 198 лв. в Териториален отдел С..

При това положение според съда, на К. следва да се определи среден размер между 2320 лв. и 2 198 лв. или на жалбоподателя размера би бил 2259 лв.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че жалбоподателя не бил престоил труд и затова не му се дължало допълнително възнаграждение, тъй като липсата на престоил труд се дължи именно на противоправното поведение на ответника издаването на незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебното правоотношение. Всъщност, това не е първото незаконно уволнение на държавния служител, тъй като видно от Заповед № ДС-768 / 28. 08. 2018 г. (стр. 95) на председателя на КПКОНПИ, с нея е възстановен П. М. К. на длъжността „главен инспектор“, в изпълнение на съдебно решение и същия ден е прекратено служебното правоотношение с държавния служител, което отново е признато за незаконосъобразно.

Съгласно чл. чл. 118, т. 1 от ЗДС, за служебен стаж се признава и времето, през което не е съществувало служебно правоотношение, а държавният служител не е бил на служба поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на служба.

Видно е, че вещото лице е отчело това време и съобразно разпоредбите на § 2, ал. 2 от ПЗР на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, е определило ранг II младши Степен III на основната заплата.

Съдът счита, за неоснователни доводите в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, че размера на основната заплата е съобразена с изискванията на горепосочената наредба.

На първо място изрично в оспорената заповед се сочи, че размера е определен на базата на заповед № 768 / 28. 08. 2018 г. на председателя на КПКОНПИ, което е незаконосъобразно, тъй като размера на основната заплата следва да се определи към момента на признаване на уволнението за незаконно – 14. 11. 2019 г. Както беше посочено, към тази дата, дори и да се приеме, че жалбоподателя следва да остане с ранг III младши, най-ниският размер е 1776 лв., което е повече от определения на К. 1715 лв.

В същото време, на основание чл. 11, ал. 1, т. 4 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, индивидуалната основна месечна заплата може да се увеличава при завръщане от отпуск или от командировка с продължителност повече от една година или при възстановяване на уволнен служител.

Съгласно чл. 36 от ЗДС, повишаването в държавна служба се осъществява чрез последователно преминаване в по-висок ранг или длъжност. Действително, не е налице повишаване в ранг, съобразно чл. 75 от ЗДС, но това се дължи именно на противоправните действия на ответника и издадените незаконосъобразни заповеди за прекратяване на служебното правоотношение

Служителят не е поискал да бъде възстановен на работа, но абсолютно несъстоятелни са доводите в писмените бележки на ответника, че това е пречка за определяне на нова заплата към 14. 11. 2019 г., тъй като законът изрично сочи датата на признаване

на уволнението за незаконно за датата към която се определя размера на основната заплата.

При това положение, на П. К. следва да се определи нов размер на основната заплата към 14. 11. 2019 г., като това следва да се съобрази с прослуженото време и професионален опит, който съответства на ранг II младши и III степен на основна заплата и същото се определи като средно от вече се определените индивидуални размери от 2320 лв. и 2 198 лв. в Териториален отдел С. или размера би бил 2259 лв. Обезщетението се дължи за периода от 28. 08. 2018 г. до 28. 02. 2019 г.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора ще следва ответника, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски. По делото жалбоподателя е представляван от адвокат, като в договора за правна помощ (стр. 10) е отбелязано договорено възнаграждение в размер на 500 лв., което е заплатено в брой, както и основен, и допълнителен депозит за вещо лице в общ размер на 270 лв. (в списъка на разноските е посочен 275 лв., колкото е определен от съда, но реално е внесен 270 лв.) или общо в размер на 770 лв. Съдът намира, че така определения размер на адвокатското възнаграждение не е прекомерен, тъй като се проведеха две съдебни заседания, със съответните доказателствени искания, като освен това следва да се отчете, че макар и да се оспорва административен акт, делото се явява с материален интерес, определен на базата на дължимото обезщетение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. М. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Заповед № РД-06-658 / 17. 12. 2019 г. на председателя на КПКОНПИ.

ВРЪЩА преписката на председателя на КПКОНПИ за издаване на нов акт, съобразно мотивите на съдебното решение и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ 7-дневен срок за издаването на акта, на основание чл. 174 от АПК.

ОСЪЖДА на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество – [населено място], [улица], да заплати на П. М. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 770 (седемстотин и седемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: